

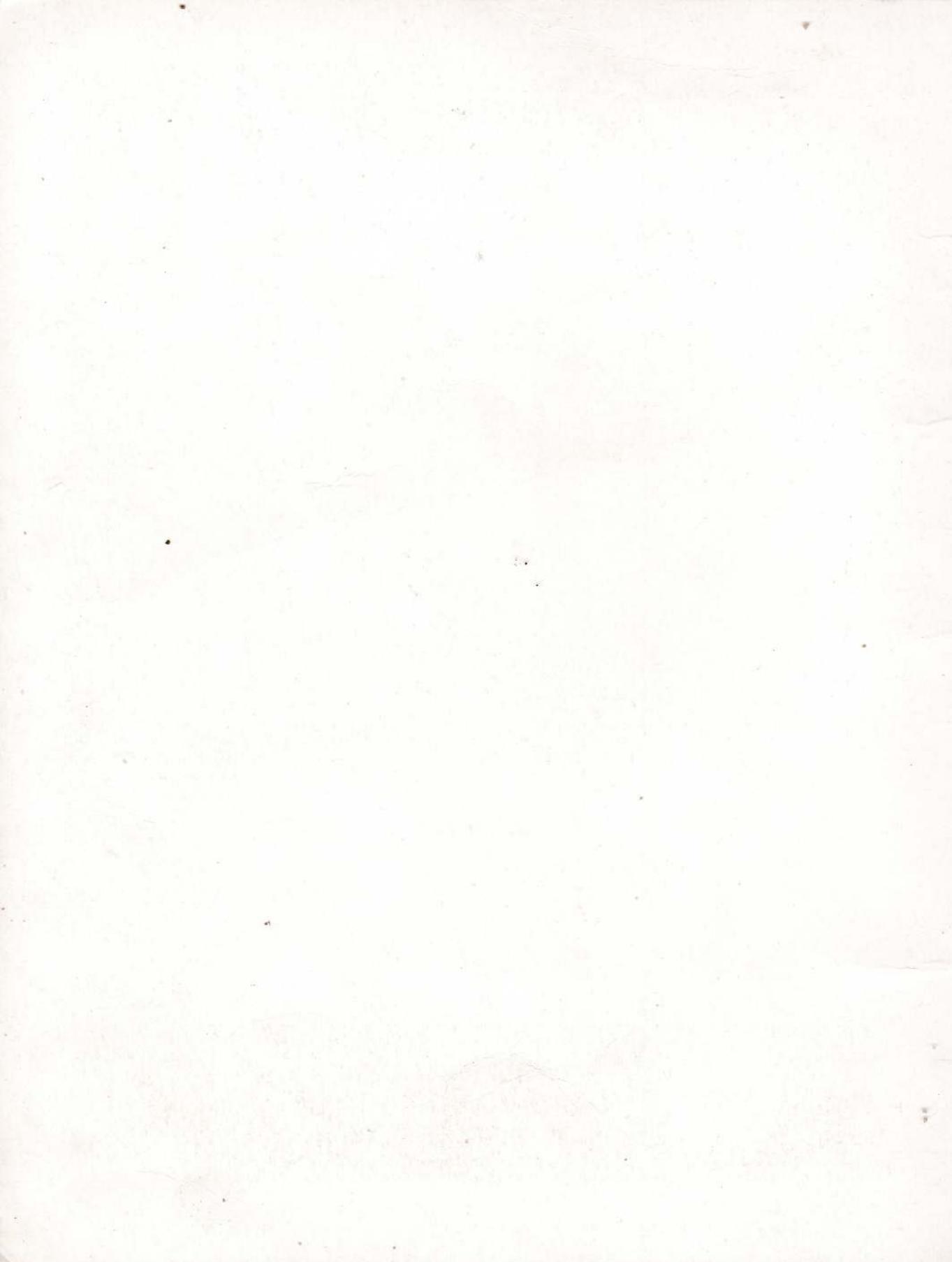
அஷ்டலக்ஷ்மி

சிறுவர் கதை மலர்

3

புதன் மலர்

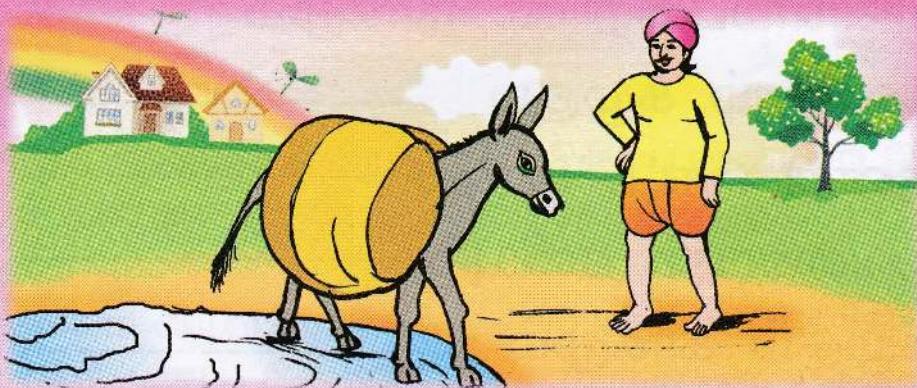
அவ்டெக்ஷமி

அறநீரிப் பாடசாலை
ஸ்ரீ சரஸ்வதி அம்பாள் ஆலயம்
அரியாகலை - யாழ்ப்பாளைம்
பதிவு இல - HA/7/56/14/271

சிறுவர் கதை மலர்

புதன் மலர்

3

கதைகள் தொகுப்பு :-

செல்லத்துறை முரளிதரன் அவர்கள்

அவ்டெக்ஷமி பகிப்பகம்

41, கண்ணி வீதி, கைதுடி யாழ்ப்பாளைம்.

322, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11.

தொலைபேசி: 021-2231769, 011-2334004

பாருள்டக்கம்

1. சாமர்த்தியமுள்ள வியாபாரி -----	3
2. அறிவுள்ள மந்தீரி -----	6
3. ஏமாந்த ஒநாய் -----	9
4. கழுதையும் வியாபாரியும் -----	11
5. ஒநாயும் கோவேறுக் கழுதையும். --	13
6. முள்ளம்பன்றியும் நாகமும். -----	15
7. வேடனும் கழுகும் -----	17
8. நன்றி கெட்ட மான். -----	19
9. தவணையும் எலியும் -----	21
10. கழுகும் காகமும் -----	23

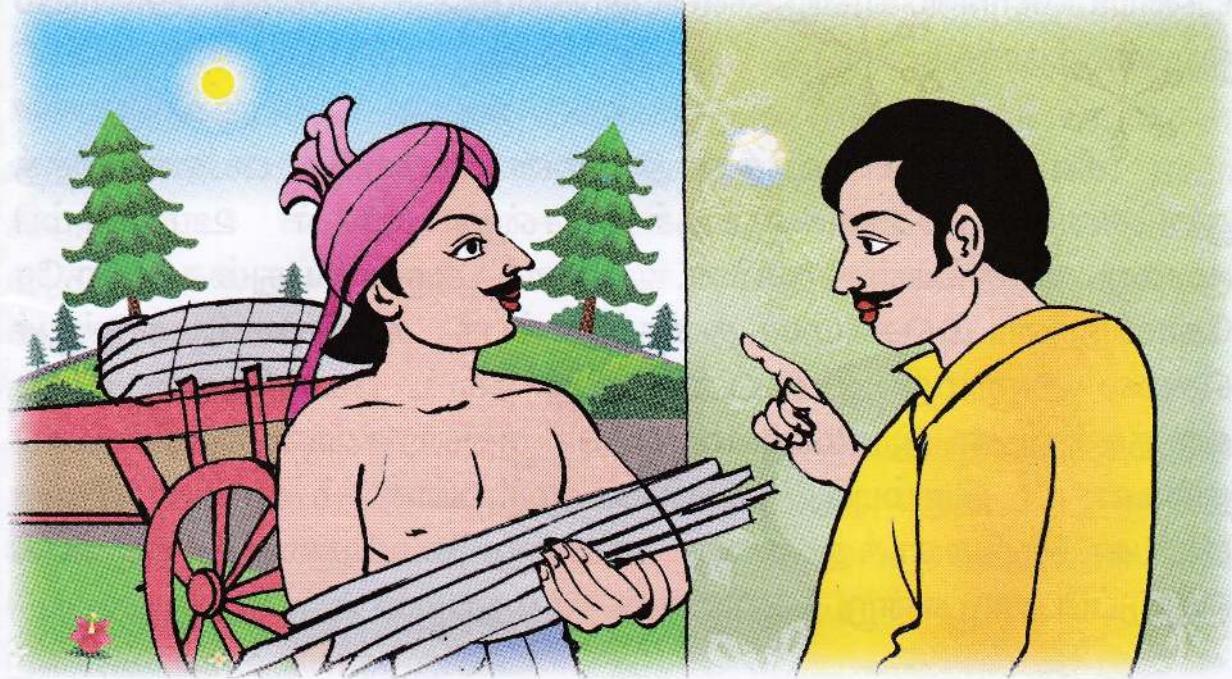

வாரத்தின் ஏழு நாட்களுக்கு உகந்ததாக இந்த கதைமலர் புத்தகம் பிரித்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது. மாணவ, மாணவியர்கள் இந்த கதை மலரைப் பயன் படுத்த ஆசிரியப்பெருமக்கள் பெரும் உறுதுணையாக இருகின்றார்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் எப்போதும் எங்கள் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

“ நல்ல புத்தகம் நல்ல நன்பனை விட மேலானது. ”

- பதிப்பாளர்

I. சாமர்த்தியமுள்ள வியாபார்

ஓர் ஊரில் இராமன் என்ற பெரிய இரும்பு வியாபாரி இருந்தார். அவரிடம் நிறைய இரும்புக் கம்பிகள் இருந்தன.

ஒரு சமயம் வியாபார நிமித்தம் அவசரமாக வெளியூர் செல்ல வேண்டியிருந்தது. தீரும்பப் பல மாதங்கள் ஆகும் எனத் தோன்றியது. அதனால்தன்னிடமுள்ள இரும்புக் கம்பிகளைதனது நண்பர் கோவிந்தன் என்பவனிடம் ஒப்படைத்துச் செல்ல என்னினார்.

உடனே கோவிந்தன் வீட்டிற்கு இராமன் சென்றார். அவருடன் வெகுநேரம் உரையாடிய பிறகு தனது இரும்புக் கம்பிகளை அவரிடம் விட்டுச் செல்வதைப் பற்றிக் கூறினார். கோவிந்தனும் அதற்குச் சம்மதித்தார். கோவிந்தன் இராமனிடம் “அக்கம்பிகளை நான் ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வைக்கிறேன். தாங்கள் எப்பொழுது வந்தாலும் அவைகளைத் தீரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

உடனே இராமன் தன்னிடமிருந்த எல்லா இரும்புக் கம்பிகளையும் வண்டியில்ஏற்றிகோவிந்தன்வீட்டிற்குள்டுத்துச் சென்று, அவரிடம் ஒப்படைத்தார்.

சில நாட்கள் கழித்து இராமன் வெளியூர் பயணத்தைத் துவக்கினார். பல ஊர்களுக்குச் சென்று அவர் ஊர் தீரும்ப மூன்று மாதங்கள் ஆயின. ஊர் தீரும்பியதும் நேரே கோவிந்தனிடம் சென்றார். தனது இரும்புக் கம்பிகளை எடுத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்டார். இது கேட்ட கோவிந்தன் மிக்க வருத்தத்துடன் இராமனிடம், “ஐயா! நான் என்ன செய்வேன்? தங்களது இரும்புக் கம்பிகள் முழுவதையும் எலிகள் தீங்று விட்டன. தங்களுக்கு நான் எவ்வாறு கம்பிகளைத் தீரும்பக் கொடுப்பேன்” என்று கூறினான்.

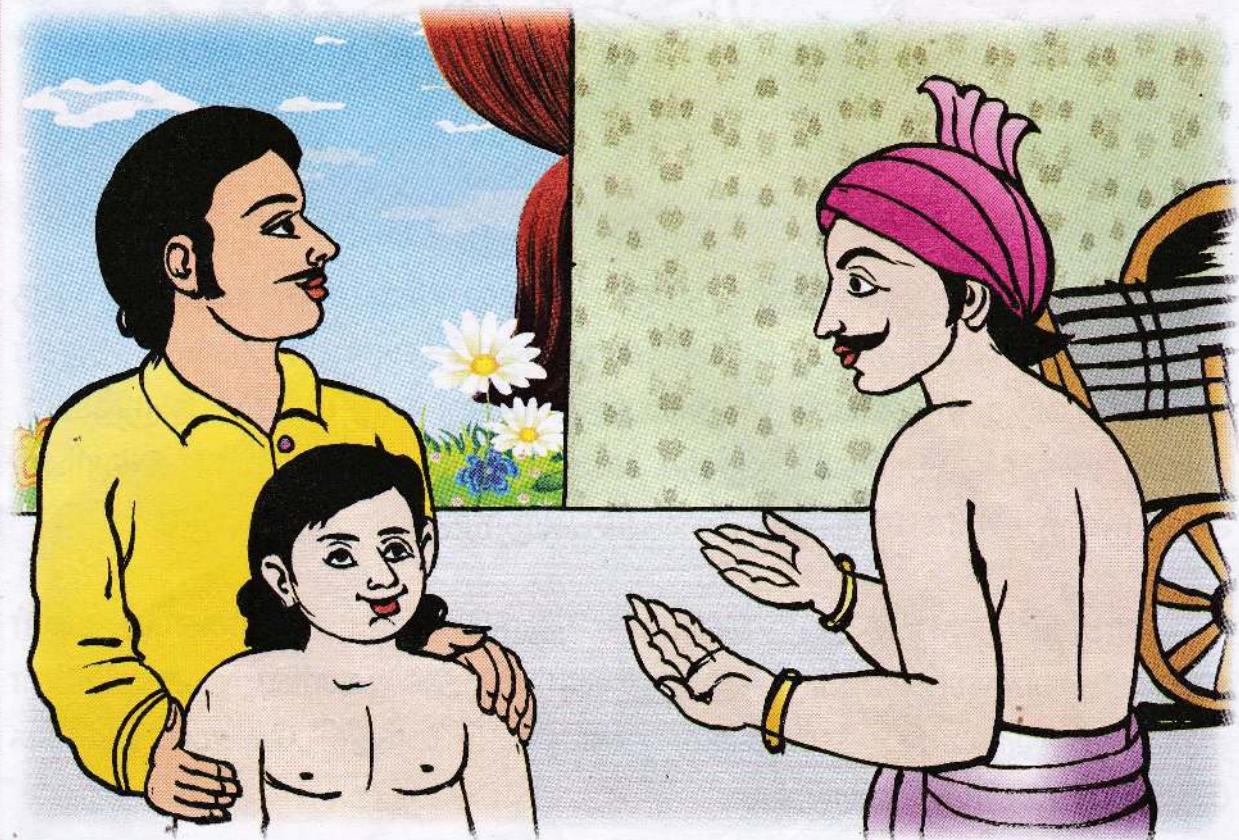
புத்திக் கூர்மையுள்ள இராமன் ஒன்றும் பதில் கூறாமல் வருத்தத்துடன் வீடு தீரும்பினார்.

சில நாட்கள் கழித்து, ஒரு நாள் மாலையில், கடைவீதியில் கோவிந்தனது ஏழு வயது மகன் தனியே இருப்பதை, இராமன் கண்டார். அவனுக்குத் தீங்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொடுத்து, அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். கோவிந்தனிடம் அவனை அனுப்பவில்லை.

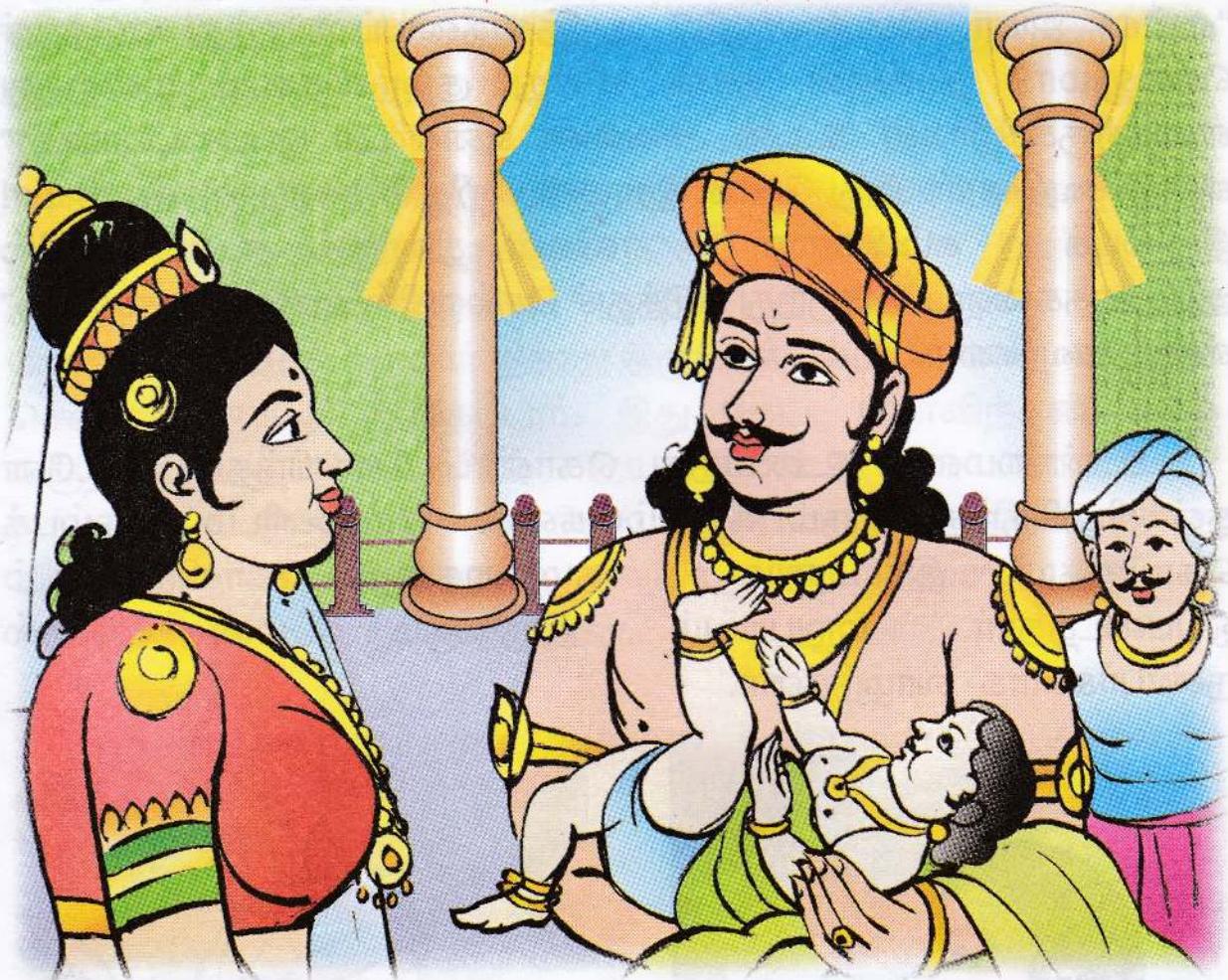
இரவு வெகு நேரம் ஆகியும் மகன் வீடு தீரும்பாததைக் கண்ட கோவிந்தன், ஊர் முழுவதும் தேடி அலைந்தார்; பல இடங்களில் விசாரித்தார். கடைசியில் இராமனைக் கண்டு தனது மகனைப் பற்றி விசாரித்தார். அதற்கு இராமன், “நான் கடை வீதியில் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, தங்கள் மகனை பெரிய பருந்து ஒன்று, கவ்வி எடுத்து செல்வதைக் கண்டேன்” என்று கூறினார்.

இது கேட்ட கோவிந்தன் இராமனைப் பார்த்து, கோபத்துடன், “என்ன ஜயா விளையாட்டு? குழந்தையைப் பருந்து எடுத்துச் செல்லுமா? தாங்கள் தான் எனது குழந்தையை மறைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள். உடன் அவனை என்னிடம் ஒப்படையுங்கள்” என்று கூறினார். இது கேட்ட இராமன் சிறிதும் கலங்காமல், “ஜயா! இரும்புக் கம்பிகளை எலிகள் தீன்னக் கூடிய ஊரில் குழந்தைகளைப் பருந்து எடுத்துச் செல்வதில் என்ன ஆச்சரியம்” என்று கூறினார்.

உண்மையை உணர்ந்து கொண்ட கோவிந்தன் உடனே தன்னிடமிருந்த இரும்புக் கம்பிகளை இராமனிடம் திரும்பக் கொடுத்தார். இராமனும் குழந்தையை கோவிந்தனிடம் ஒப்படைத்தார். மறுபடியும் இருவரும் முன் போல் நண்பர்களாக வாழ்ந்தனர்.

2. அந்வள் மந்தர்

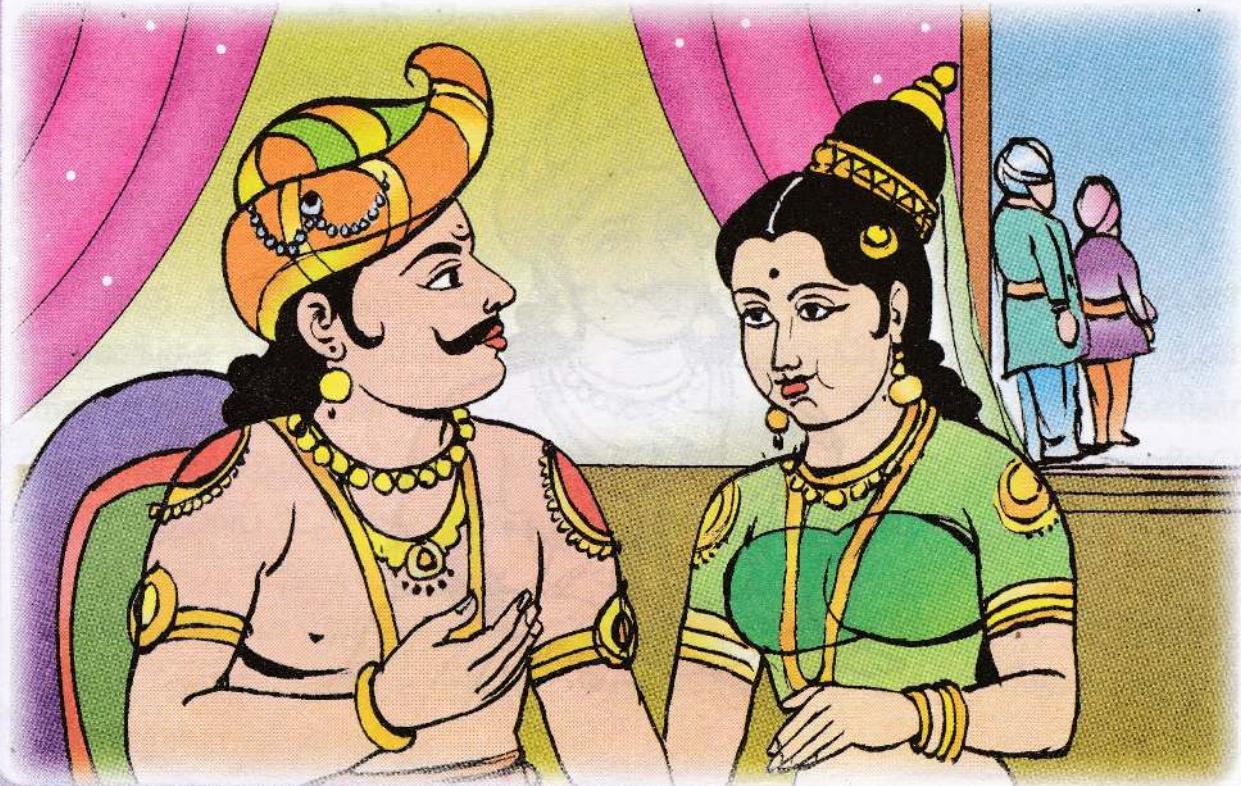

வெகு காலத்திற்கு முன் நமது நாட்டில் விஜயநகரம் என்று ஒரு இராச்சியம் இருந்தது. அதை கிருஷ்ணதேவராயர் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார். அவரிடம் அப்பாஜி என்று ஒரு மந்திரி இருந்தார். அவர் மிகுந்த அறிவும் புத்திக் கூர்மையும் உள்ளவர். அவரிடம் அரசருக்கு அதீக மதிப்பும் அன்பும் இருந்தது.

அரசருக்குப் பல உறவினர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் பலர் அறிவில்லாதவர்களாக இருந்தனர். அவர்களில் அரசியின் தம்பியும் ஒருவன். அரசிக்குத் தன் தம்பி மந்திரி வேலை பார்க்க வேண்டுமென்று விருப்பம்.

ஒரு நாள் அரசர் தனியாகத் தோட்டத்தில் தன் கைக்குழந்தையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அரசியும் உடன் இருந்தாள். அப்போது அரசி, அரசரிடம் “எனது தம்பியும் புத்திசாலி தானே! அவனை ஏன் மந்திரியாக்கக் கூடாது?” எனக் கேட்டாள். அரசர் அதற்கு பதில் எதுவும் கூறாமல் குழந்தையைக் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தார். குழந்தை தனது இளங்கால்களால் அவரது மார்பில் உதைத்து விளையாடியது.

சிறிது நேரம் கழித்து அப்பாஜியும் அரசியின் தம்பியும் அரசரைக் காண அங்கு வந்தனர். அரசர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் அவர்களைச் சந்தித்து பேசினார். முதலில் அங்கு வந்த அரசியின் தம்பியிடம், “எனது மார்பில் உதைத்தவனுக்கு என்ன தண்டனை விதிப்பது?” எனக் கேட்டார். அவனும் சிறிதும் யோசிக்காமல் உடனே, “அக்கால்களை வெட்டுவது தான் அவனுக்குத் தண்டனை என்றான்.”

“பிறகு அரசர் அப்பாஜியை அழைத்து அவரிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டார். அதற்கு அப்பாஜி சிரித்துக் கொண்டே, “அரசரது மார்பில் யார் உதைக்க முடியும். குழந்தைக்குத் தான் அவ்வரிமையுண்டு. அதன் ஓளங்கால்களுக்கு பொன்காப்பிட்டு, அதை முத்தமிடுவதே அதற்குத் தகுந்த தண்டனை” எனக் கூறினார்.

அப்பாஜியும் அரசியின் தம்பியும் ஆங்கிருந்து சென்றனர். பிறகு அரசியிடம் அரசர், “என்ன சொல்கிறாய்?” உன் தம்பி சொல்லியபடி நமது குழந்தையின் கால்களை வெட்டுவோமா? அல்லது அப்பாஜி கூறியபடி அதற்குப் பொன் காப்புகள் அணிவித்து முத்தமிடுவோமா?” எனக் கேட்டார். அரசியும் மிக வருத்தத்துடன் தலை குனிந்து பதீல் கூறாமல் நின்றாள். அன்று முதல் தனது எண்ணங்களை மாற்றிக் கொண்டாள்.

3. மாந்த ஓநாய்

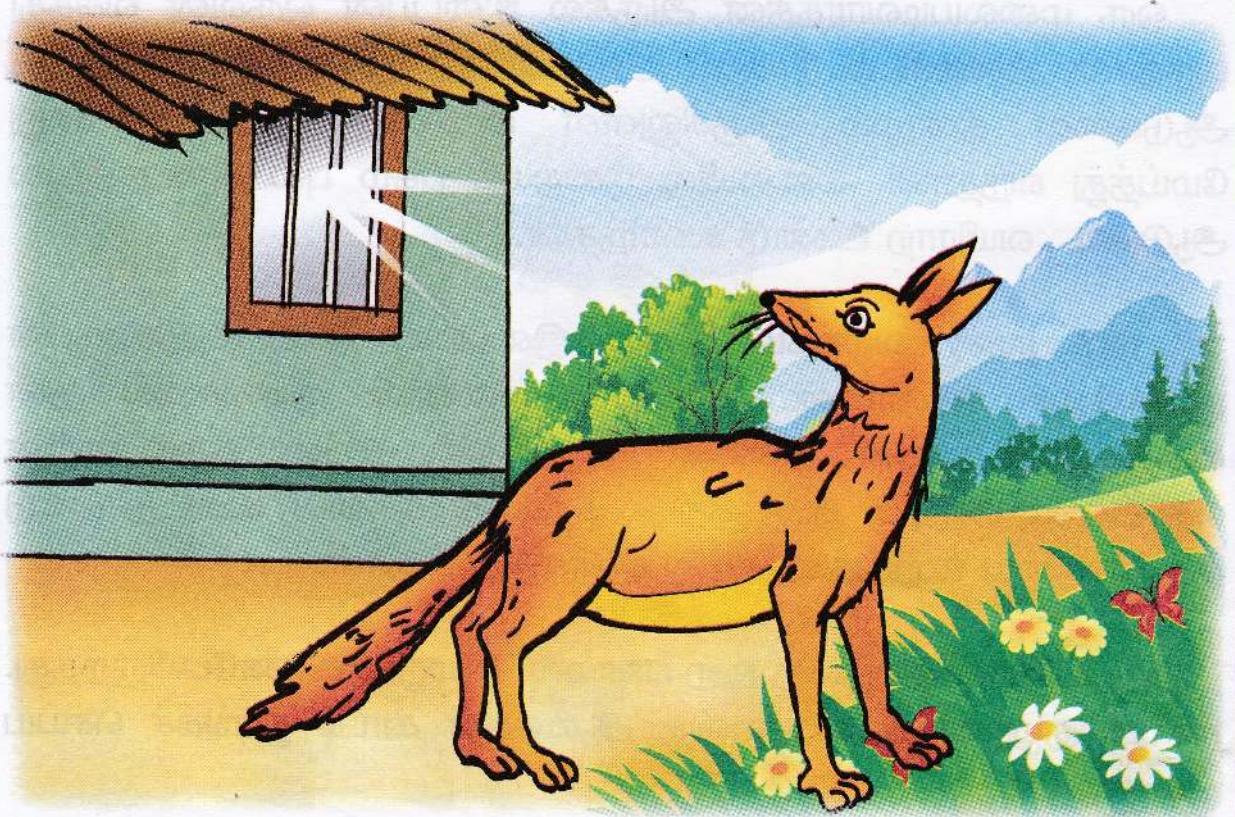
ஒரு மலையாறுத்தின் அருகில் இடையன் ஒருவன் வசித்து வந்தான். அவனிடம் நிறைய ஆடுகள் கிருந்தன. அவன் தனது ஆடுகளை தீண்மும் அருகிலுள்ள மலைக்கு ஓட்டிச் சென்று மேய்த்து வந்தான். மலையில் நிறையப் பகும் புல் கிடைத்தால் ஆடுகள் வயிராற உண்டு வளர்ந்தன.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல் இடையன் தன் ஆடுகளுடன் மலைக்குச் சென்றான். அவனது மனைவி குடிசையில் தன் கைக்குழந்தையுடன் தனியே இருந்தாள். அங்கு ஓநாய்களின் தொல்லை அதிகம் கிருந்தால் வெளிக் குதவை உள் தாளிட்டு குழந்தையை உறங்கச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

வெகு நேரம் குழந்தை உறங்காமல் அழுது கொண்டேயிருந்தது. தாயும் குழந்தைக்குப் பலவித ஆசைகள் காட்டி தூங்கச் செய்ய முயன்றாள்.

ஒன்றும் பலிக்காததால் கோபத்துடன் குழந்தையைப் பார்த்து “தூங்குகிறாயா? மாட்டாயா? தூங்கவில்லையென்றால் உன்னை ஓநாயிடம் கொடுத்து விடுவேன்” எனப் பயமுறுத்தினாள்.

அச்சமயம் தற்செயலாய் பெரிய ஓநாய் ஒன்று அவ்வழியே சென்று கொண்டிருந்தது. தாயின் சொற்களைக் கேட்டு அக்குடிசையின் வாயிலில் நின்றது. நல்ல உணவு கிடைக்கும் என்று ஆவவுடன் காத்திருந்தது. வெகு நேரமாகியும் அந்த அம்மா வெளியில் வராததால் கோபங்கொண்டு வருத்தத்துடன், “இப்பெண்ணீன் பேச்சை நம்பி நான் இங்கு இவ்வளவு நேரம் காத்திருந்தது வீண். பொய் வார்த்தைகள் சொல்லி என்னை ஏமாற்றி விட்டாள். அவளை நான் வெறுக்கிறேன். “இனிமேல் இம்மாதிரியான வார்த்தைகளை ஒரு போதும் நம்பக்கடாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்விடம் விட்டுச் சென்றது.

4. கழுதையும் வியாபாரியும்

ஒரு கிராமத்தில் உப்பு வியாபாரி ஒருவன் இருந்தான். அவன் தீணமும் தன் கழுதையின் மேல் உப்பு மூட்டையை ஏற்றிச் சென்று அருகிலுள்ள நகரத்தில் விற்று வந்தான்.

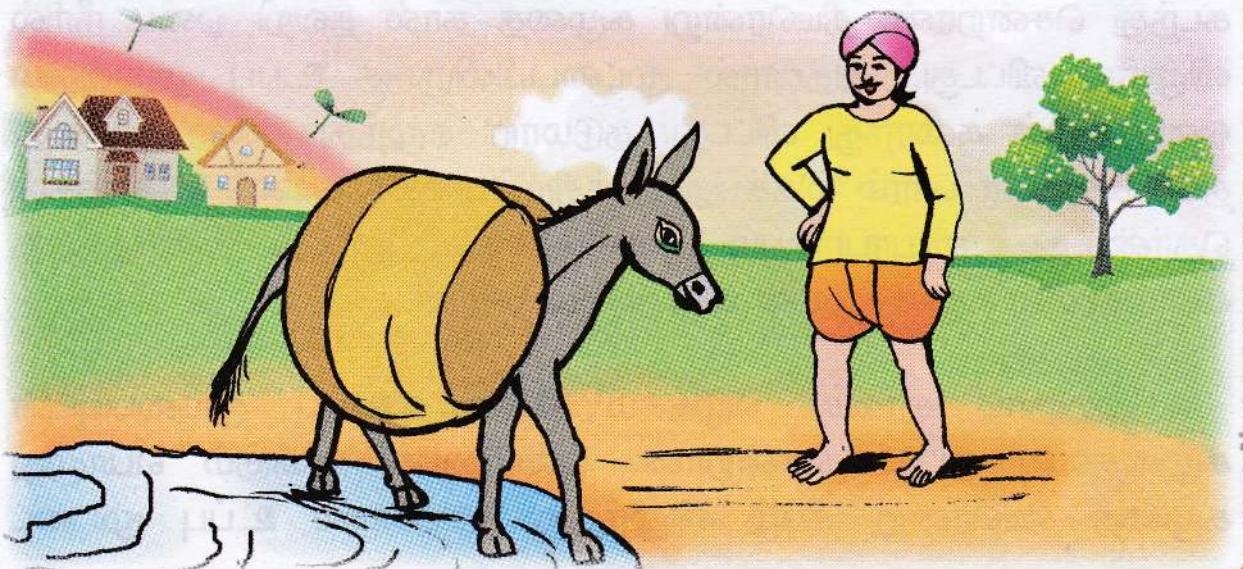
கோடையில் ஒரு நாள் இவ்வாறு உப்பு மூட்டையுடன் சென்று கொண்டிருந்தான். வழக்கம் போல் வழியில் நீர் ஓடை ஒன்றை கடந்து சென்றான். தீஸரன்று கழுதை கால் தவறி ஓடை நீரில் விழுந்து விட்டது. அதனால் மூட்டையிலிருந்த உப்பு முழுவதும் ஓடை நீரில் கரைந்து விட்டது. தடுமாறி எழுந்து நின்ற கழுதை, தன்மேலுள்ள பாரம் மிகக் குறைந்திருப்பதைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டது. வியாபாரியும் தற்செயலாக ஏற்பட்ட விபத்திற்கு வருந்தாமல் கழுதையுடன் வீடு தீரும்பினான்.

மறுநாட் காலை வழக்கம் போல், உப்பு மூட்டையுடன் கழுதையை ஓட்டிச் சென்றான். ஓடையைக் கடக்கும் பொழுது கழுதை தீஸரன்று கீழே விழுந்தது. அதனால் உப்பு மூடை

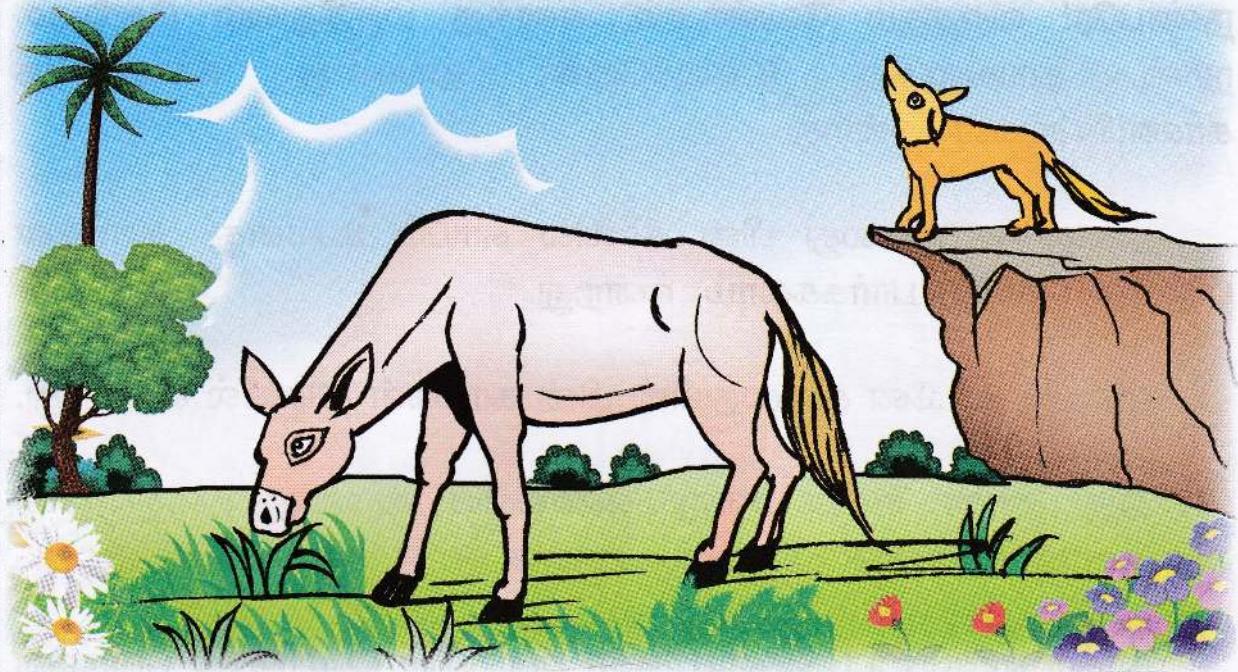
முழுவதும் நீரில் கறைந்தது. பனுக் குறைந்ததால் கழுதையும் மகிழ்ச்சியடைந்தது.

ஆனால் வியாபாரி கழுதையின் சூழ்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டான். வேண்டுமென்றே தன் பனுவைக் குறைக்கக் கழுதை நீரில் விழுவதை உணர்ந்தான். அதற்கு பாடம் புகட்ட விரும்பினான்.

மறுநாள் உப்பு மூட்டைக்கு பதிலாக பஞ்ச மூட்டை ஒன்றைக் கழுதையின் மேல் ஏற்றிச் சென்றான். கழுதையும் பனு குறைவாக இருந்ததால் மகிழ்ச்சியுடன் நடந்து சென்றது. அன்றும் ஓடை நீரில் விழுந்தது. மூட்டையிலிருந்த பஞ்ச ஓடை நீரை உறிஞ்சி மேலும் பனுவாயிற்று. வெகு அதிக பனு காரணமாக கழுதையினால் சுலபமாய் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. சிரமத்துடன் எழுந்து நின்றது. வியாபாரியும் அதைத் திரும்ப வீட்டிற்கு ஓட்டிச் சென்றான். பனு தாங்காமல் கழுதை மிக வருத்தத்துடன் தடுமாறி நடந்து சென்றது. தனது அறியாமையால் தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை நினைத்து வருந்தியது. அன்று முதல் தனது தீய எண்ணங்களை விட்டது.

5. ஒநாயும் கோவேறுக் கழுதையும்.

ஒரு பெரிய புல் வெளியில் கோவேறுக் கழுதை ஒன்று வசித்து வந்தது. அங்கு நிறைய பசும்புல் கிடைத்ததால் தீனமும் வயிராற உண்டு சுகமே வாழ்ந்து வந்தது.

ஒரு நாள் அங்கு வந்த ஒநாய் ஒன்று கழுதையைக் கண்டது. அக்கொழுத்த கழுதையைக் கொண்று தீன்ன ஆசை கொண்டது.

கழுதையின் அருகில் சென்று “வெகு நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லையே! ஏன் உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? தாங்கள் மெலிந்து வாழியிருக்கிறீர்களே?” என்று கேட்டது.

ஒநாயின் கெட்ட எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட கழுதை, நண்பரே! சில நாட்களாய் எனது உடல் நிலை சரியில்லை. எனது பின் கால் ஒன்றில் பெரிய காயம் ஏற்பட்டு எனக்கு மிகவும் தொந்தரவு அளிக்கிறது. அதன் வளி தாளாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.” என்றது.

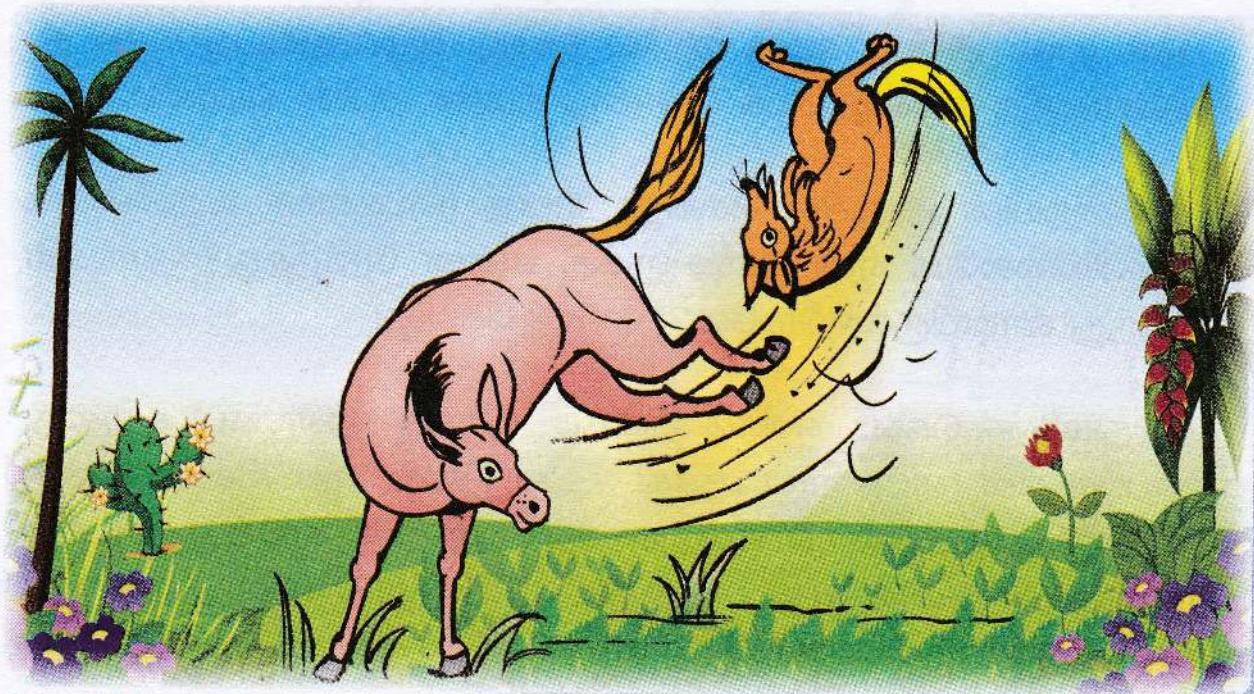
கழுதையின் வார்த்தைகளை நம்பிய முட்டாள் ஓநாய், “நண்பரே! வருத்தம் வேண்டாம். எனக்கு மருத்துவம் தெரியும், நான் தங்களுக்கு உதவுகிறேன். தங்களது காயத்தைக் காண்பியுங்கள்” என்றது.

கழுதை “வலது பின் காலில் காயம் உள்ளது. தாங்கள் பின்னே சென்று பார்க்கலாம்” என்றது.

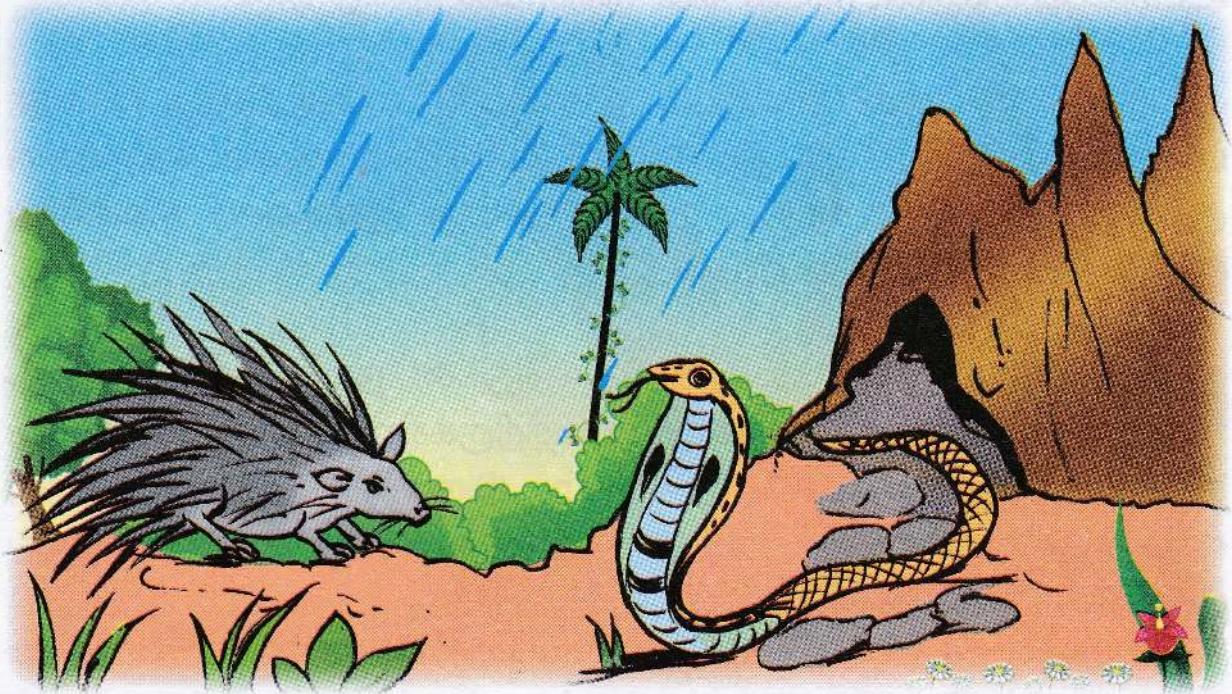
ஓநாயும் உடனே கழுதையின் பின் கால்கள் அரூகில் சென்றது.

இது தான் சமயமென்று எண்ணிய கழுதை தனது பின் கால்களால் ஓநாயின் முகத்தில் பலமாக ஓர் உதை கொடுத்தது.

தூக்கி ஏறியப்பட்ட ஓநாய் கீழே தரையில் விழுந்தது. பலமான அடியானதால் வலி தாளாமல் வீறிட்டு அலறிற்று. எழுந்து நிற்க வெகுநேரம் ஆயிற்று. மிகவும் வருத்தத்துடன் தள்ளாடிக் கொண்டே அங்கிருந்து சென்றது.

6. முள்ளம்பன்றியும் நாகமும்.

ஒரு நாள் முள்ளம்பன்றி ஒன்று தன் வளை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. தீவிரன்று பலமான காற்றுடன் பெரிய மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மழையில் நனைந்த முள்ளம்பன்றி வெகு அவதியற்றது. அருகில் இருந்த பெரிய மரத்திற்குச் சென்றது. அம்மரத்தினடியில் இருந்த பெரிய பொந்தில் நாக பாம்பு ஒன்று வசித்து வந்தது. அது மழையில் அவதிப்படும் முள்ளம்பன்றியின் மேல் இருக்கம் கொண்டது.

முள்ளம்பன்றியைப் பார்த்து, “நண்பரே எனது பொந்துக்குள் வந்திருங்கள். மழை நின்ற பிறகு செல்லலாம்” என்று அழைத்தது.

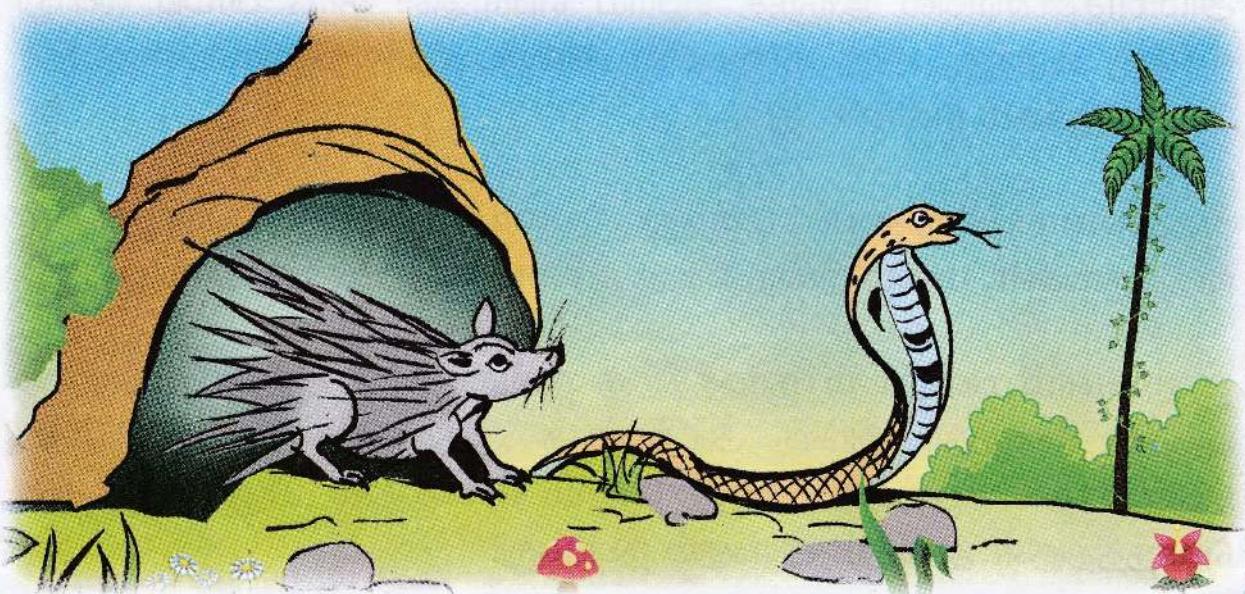
முள்ளம் பன்றியும் நாகத்திற்கு நன்றி கூறி அதன் பொந்தில் புகுந்து நின்றது. அங்கு அடக்கமாக இருந்ததால் மகிழ்ச்சியுடன் பொழுதைக் கழித்தது. சிறிது நேரம் சென்றதும் அது நாகத்தின் பொந்திற்குள் இங்கும் அங்கும் நடந்தது.

அதனால் அதன் மேல் கிருந்த சூரிய முடகள் நாகத்தின் உடம்பைக் குத்தின. நாகம் வலி தாளாமல் துன்புற்றது.

நாகம் முள்ளம்பன்றியிடம், “நண்பரே! மழை நின்று விட்டது; புயலும் ஓய்ந்து விட்டது. தங்கள் உடம்பிலுள்ள முடகள் என்னைக் குத்தி காயப்படுத்துகிறது. தயவு செய்து தாங்கள் வெளியே செல்லுங்கள்” என்று கூறியது.

இது கேட்ட முள்ளம்பன்றி கோபத்துடன் நாகத்தைப் பார்த்து, “இந்த இடம் எனக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருக்கிறது. நான் இங்கேயே தங்கியிருக்க விரும்புகிறேன். நாம் கிருவரும் இதில் சேர்ந்து வாழலாம். உனக்குச் சம்மதம் இல்லாவிடில் நீ இங்கிருந்து வெளியே செல்” என்றது.

நாகமும் இது கேட்டு வருத்தமுற்று தனக்குள், “நான் முட்டாள் தனமான காரியம் செய்தேன். ஒரு நன்றி கெட்ட மூர்க்கனுக்கு இரக்கம் காட்டினேன். அதற்குக் கைம்மாறாக இத்துண்பமே கிடைத்துள்ளது” என்று கூறிக் கொண்டே அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு வேறிடம் சென்று வசித்தது.

7. வேறும் கழுகும்

ஒரு பெரிய மரத்தில் கழுகு ஒன்று, தன் குஞ்சுகளுடன் கூடுகட்டி வாழ்ந்து வந்தன. தீனமும் அக்கழுகு காலையில் வெளியில் வெகுதூரம் பறந்து சென்று இரைதேடி மாலையில் தனது இருப்பிடம் தீரும்புவது வழக்கம்.

ஒருநாள் மாலை அம்மரத்தின் அருகில் புறா ஒன்றை அக்கழுகு கண்டது. உடனே அதைக் கொன்று தீன்ன விரும்பியது. தீவிரன்று அதன் மேல் பாய்ந்து தனது கால்களால் அதைப் பிடித்தது. தற்செயலாய் அங்கு வந்த வேடன் ஒருவன் அதைக் கண்டான். உடனே கழுகையும் புறாவையும் சேர்த்துப் பிடித்தான்.

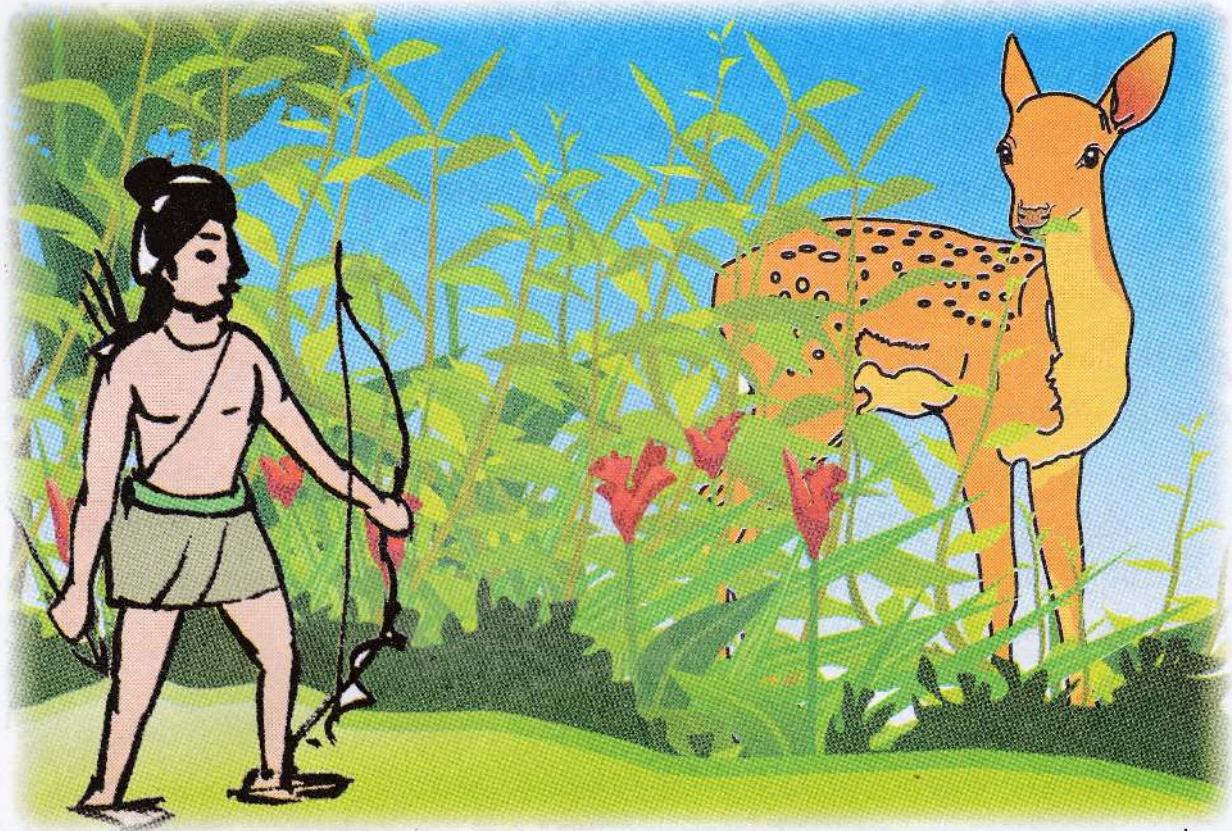
அச்சமுற்ற கழுகு வேடனிடம், “ஐயா! எனது உணவுக்காக நான் புறாவைப் பிடித்துள்ளேன். நான் தங்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்யவில்லை! அதனால் தயவு செய்து புறாவுடன் என்னை விட்டு விடுங்கள்” என்றது.

இது கேட்ட வேடன், சிரித்துக்கொண்டே கழுகிடம் ”சரிதான், நீ எனக்கு எவ்விதத் தீங்கும் செய்யவில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் இப்புறா உனக்கு என்ன தீங்கு இழைத்தது? நீ அதை ஏன் கொல்ல நினைக்கிறாய்?” என்றான். ஒன்றும் பதில் கூறமுடியாமல் கழுகு சோர்ந்து இருந்தது.

வேடன் புறாவையும் கழுகையும் கொன்று தன் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றான்.

8. நன்ற கெட்ட மான்.

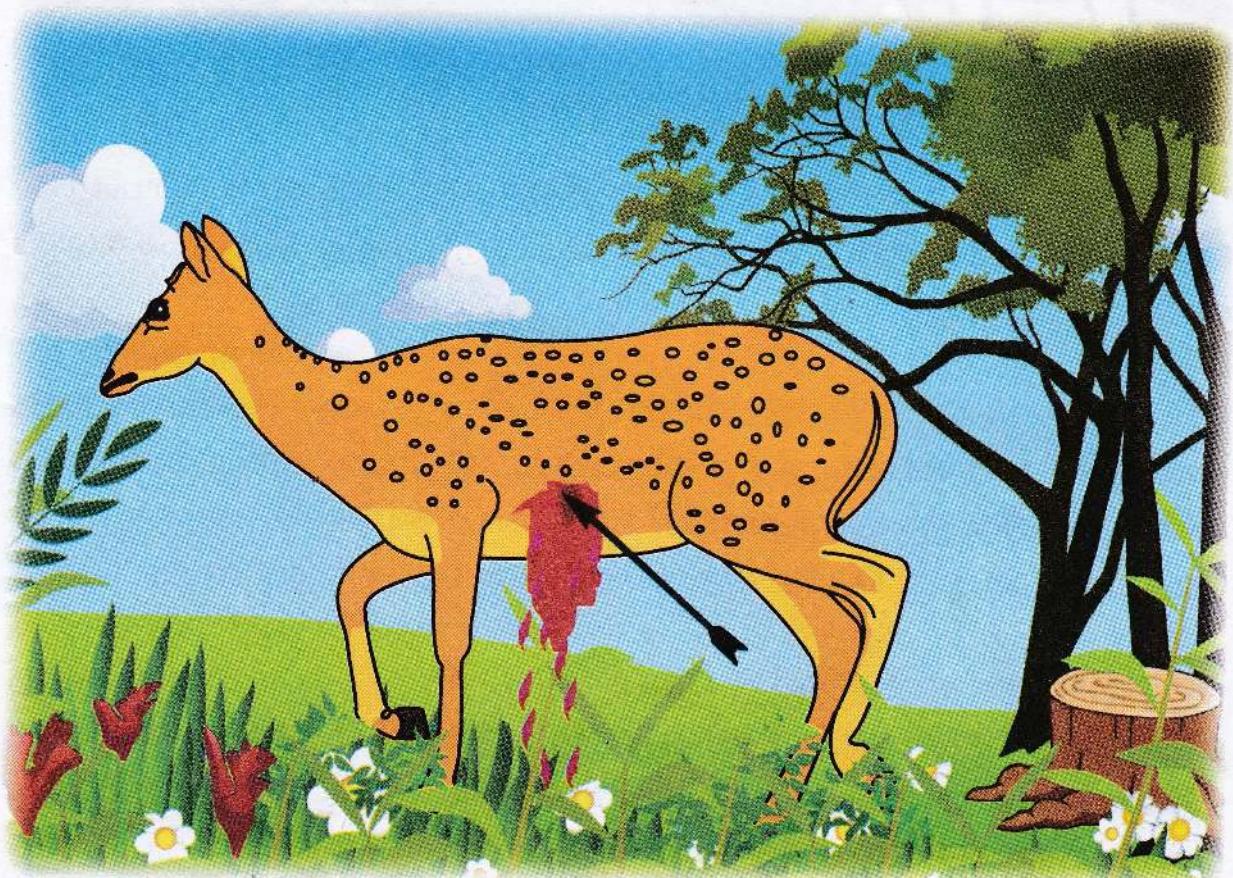
ஒரு காட்டில் கலைமான் ஒன்று இருந்தது. அங்கு நிறையப் புல் வெளிகள் இருந்தன. அவற்றை உண்டு அந்த மான் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தது.

ஒரு நாள் அங்கு வந்த வேடன் ஒருவன் அம்மானைக் கண்டான். அக்கொழுத்த மானைக் கொல்ல விரும்பினான். அம்புடன் அதைத் தூரத்தினான். இது கண்டு மிகவும் பயந்த மான் வேகமாக ஓடி ஒரு பெரிய புதருக்குப் பின் மறைந்து நின்றது.

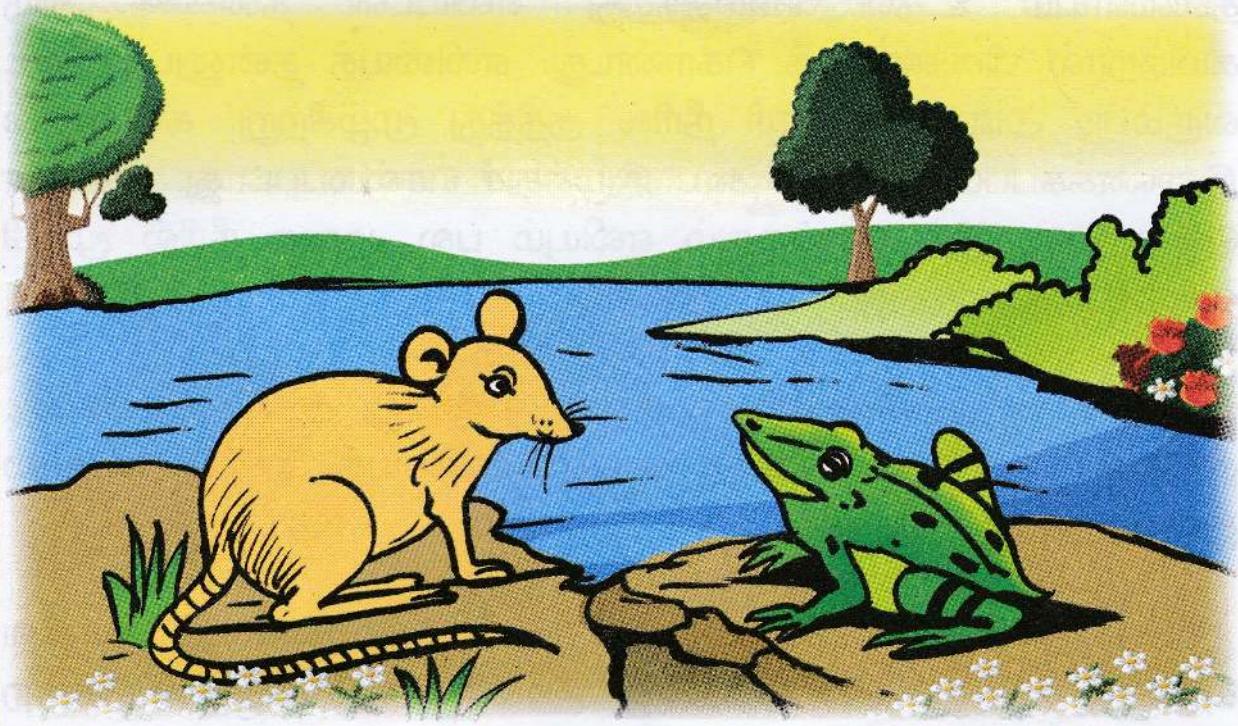
மானை தூரத்தீ வந்த வேடன் தீவிரன்று மான் மறைந்ததை நினைத்து ஆச்சரியமுற்றான். இங்கும் அங்கும் அலைந்து தேடினான். மானை காணாமல் அருகில் உள்ள ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து இளைப்பாறினான்.

மறைந்து ஒளிந்திருந்த மான் வேடனைக் காணாமல் தனது அபாயம் நீங்கியது என்று எண்ணியது. ஓடி வந்த களைப்பால் அதற்கு அதீக பசியாய் இருந்தது. தன்னை மறந்து அப்புதரிலுள்ள இலைகளைத் தீண்ண ஆரம்பித்தது. சிறிகு நேரத்தில் அப்புதரில் இருந்த இலைகளைத் தீண்று தீர்த்தது. அதனால் அம்மானை மறைத்த புதர் காலியாகி அது இருக்கும் கூடம் வெளியில் நன்றாகத் தெரிந்தது. தற்செயலாய் அப்பக்கம் திரும்பிய வேடன் மானைக் கண்டான். உடனே ஓர் அம்பால் அதை அடித்துக் கொன்றான்.

இறக்கும் தறுவாயில் மான் தனக்குள் “என் உயிரைக் காப்பாற்றிய புதரின் இலைகளை நன்றி கெட்டு நான் தீண்றதால் எனக்கு இத்தீங்கு வந்தது” என நினைத்தது.

9. தவளையும் எங்யும்

ஒரு மலையடிவாரத்தில் பெரிய ஏரி ஒன்று இருந்தது. அவ்வேரியில் கடுங்கோடையிலும் நீர் வற்றுவதில்லை. அதனால் அதில் நிறையத் தவளைகள் வசித்து வந்தன.

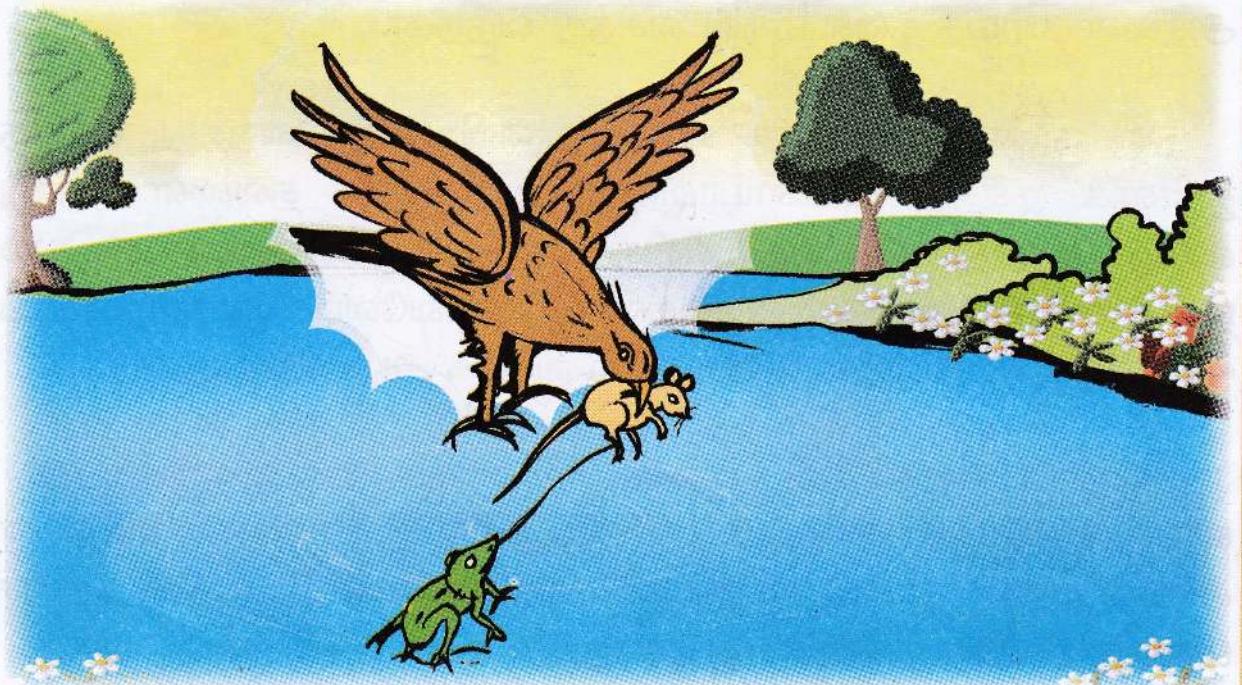
ஒரு நாள் அந்த ஏரிக் கரைக்கு எலி ஒன்று வந்தது. அங்கு துள்ளிக் குதித்து விளையாடிற்று. இது கண்ட தவளை ஒன்று எலியிடம் வந்து பேசியது. சிறிது நேரத்தில் தவளையும் எலியும் நண்பர்களாயின. அன்று முதல் எலி அவ்வேரிக் கரையிலேயே ஒரு மரத்தின் அடியில், வளையில் வசிக்க ஆரம்பித்தது.

ஒருநாள் மாலை எலி தவளையிடம் “நண்பனே இவ்வேரியின் எதிர்க் கரையில் எனது உறவினர் பலர் இருக்கின்றனர். நான் அவர்களைக் காண விரும்புகிறேன். என்னால் நீரில் நீந்திச் சென்று அக்கரை செல்ல முடியாது.

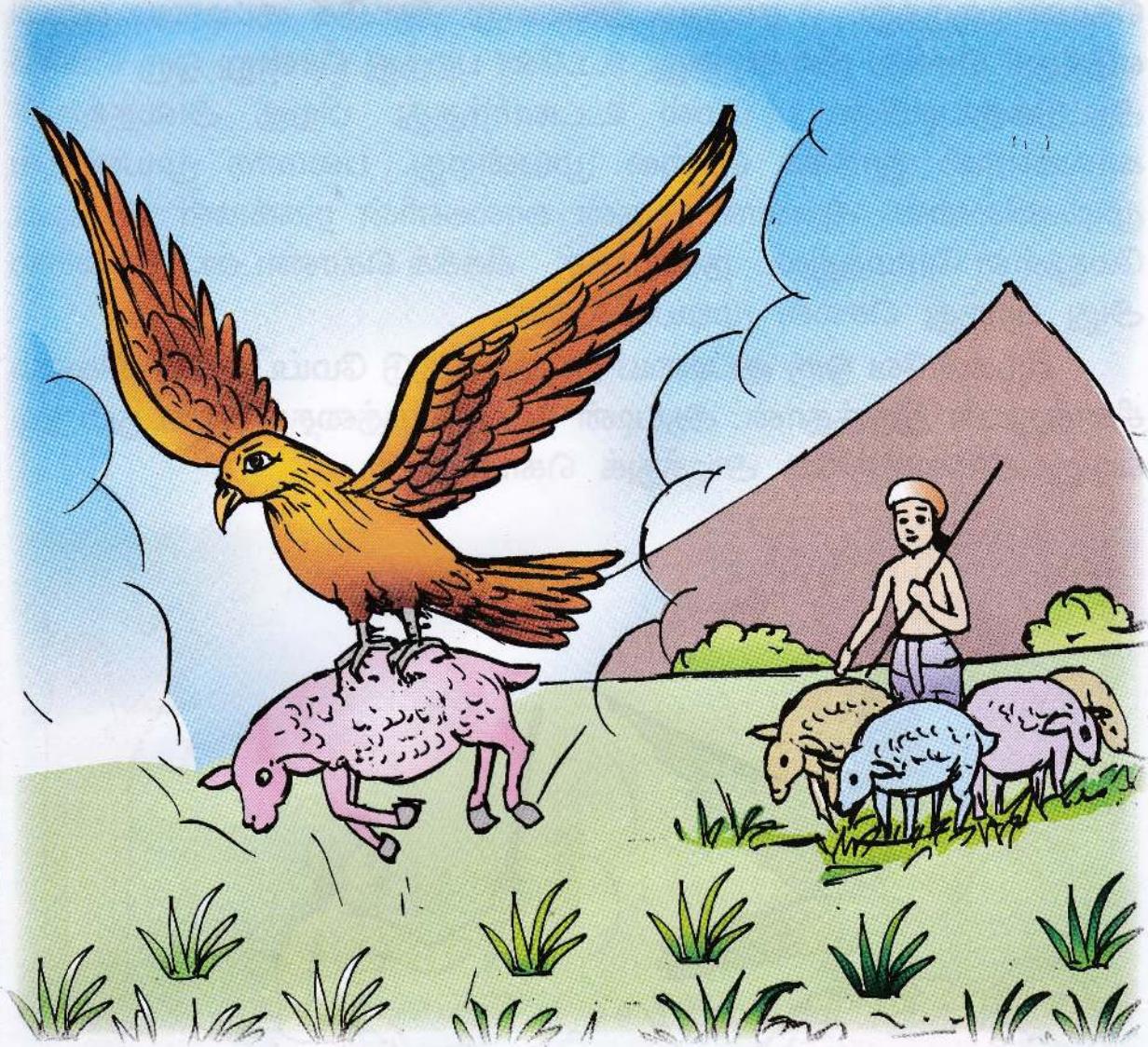
நீதான் எனக்கு அக்கரை செல்ல உதவ வேண்டும்” என்றது. தவளையும் உதவ சம்மதித்தது. எலியுடன் தன்னை ஒரு கயிற்றால் பிணைத்துக் கொண்டது. எலியைத் தன்னுடன் கூட வரும்படி அழைத்து, ஏரி நீரில் குதித்து மூழ்கிறறு. கயிற்றால் இணைக்கப்பட்ட எலியும் கூட இழுத்துச் செல்லப்பட்டது. தவளை வெகு ஆழத்தில் சென்றதும் எலியும் பல முறை நீரில் மூழ்கி எழுந்து தத்தளித்தது.

மேலே பறந்துகொண்டிருந்த கழுகு ஓன்று அதைக் கண்டது. தீஷரன்று கீழே பாய்ந்து வந்து எலியைத் தன் அலகால் தூக்கியது.

கயிற்றால் எலியுடன் பிணைக்கப்பட்ட தவளையும் கூடவே கழுகால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இரண்டையும் எடுத்துச் சென்ற கழுகு ஓர் இடத்தில் இறங்கி அவை இரண்டையும் கொன்று தின்றது.

10. கழுகும் காகமும்

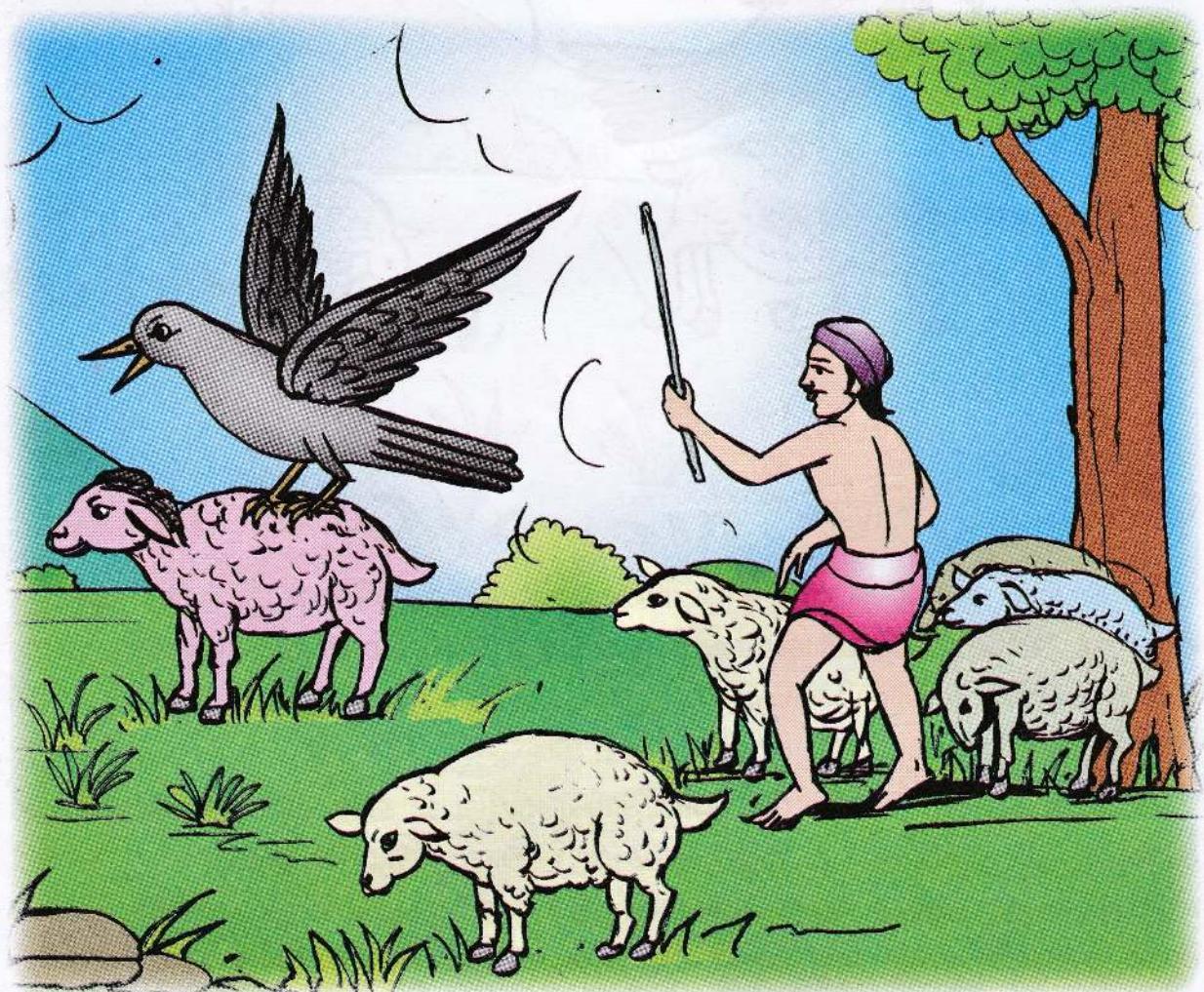

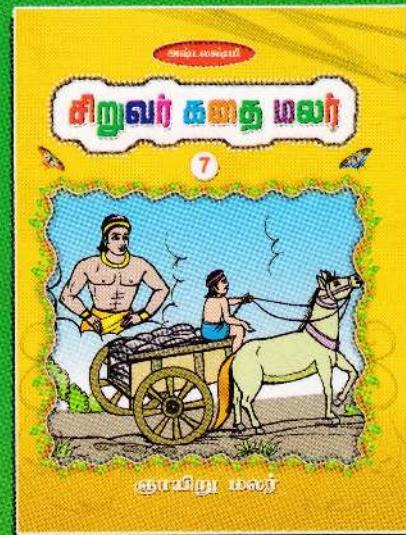
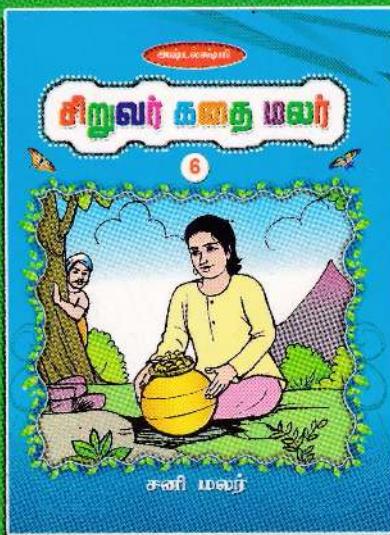
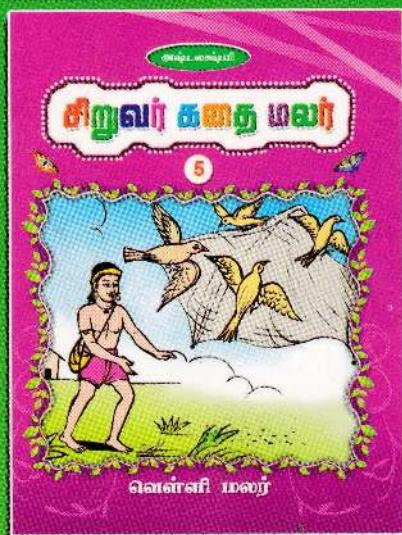
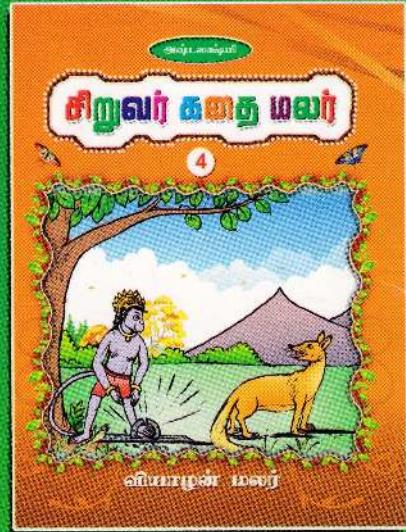
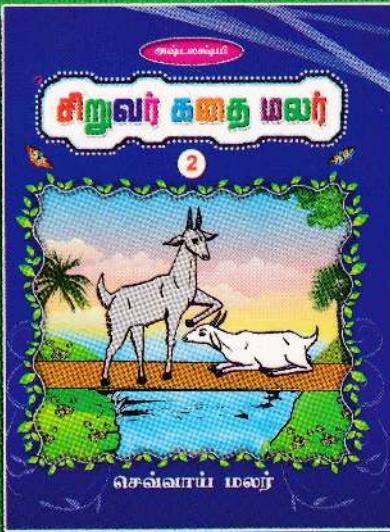
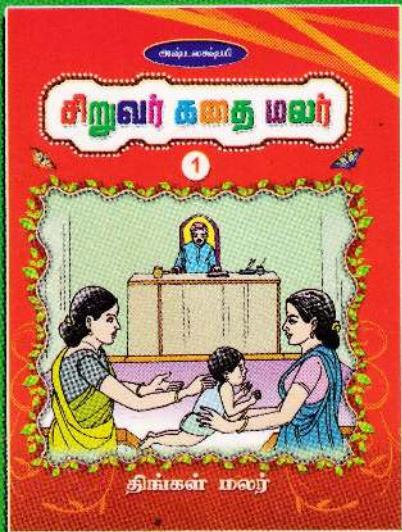
பெரிய கழுகு ஒன்று ஒரு மலையை வாரத்திலுள்ள மரத்தில் வசித்து வந்தது. அங்குநிறைய புல்வெளி கூட்டமாய் தீனமும் ஆடுகள் மேய வரும். சிறுஆட்டுக்குடிகளும் கூடவரும்.

ஒரு நாள் ஆட்டுக் கூட்டத்தின் நடுவில் சிறு ஆட்டுக் குடியைக் கண்டது. தீவெரன்று பறந்து சென்று அந்த ஆட்டுக் குடியைக் கவ்வி எடுத்துச் சென்றது. ஆடு மேய்ப்பவன் பலவாறு முயன்றும் அக்குடியை மீட்கமுடியவில்லை. பருந்தும் ஆட்டுக் குடியை கொண்று தீன்றது.

நடந்தவற்றை எல்லாம் ஒரு காகம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. தானும் அவ்வாறு ஆட்டுக் குட்டியை கவ்வி எடுத்துச் செல்ல நினைத்தது. உடனே பறந்து சென்று ஒரு பெரிய ஆட்டுக்குட்டியின் மேல் உட்கார்ந்தது. பிறகு அதைத்தன் கால்களால் தூக்கிச் செல்ல முயன்றது. பலமாக முயன்றும் முடியவில்லை. ஆனால் அதன் கால்களின் நகங்கள் ஆட்டின் மேலுள்ள ரோமத்தில் நன்றாகச் சிக்கிக் கொண்டன. அதனால் அது பறந்து செல்ல முடியவில்லை.

ஏற்கனவே ஒரு குட்டியை கிழந்த ஆடு மேய்ப்பவன் மிகவும் சினத்துடன் இருந்தான். ஆட்டின் மேல் காகத்தைக் கண்டதும் ஓடி வந்து அக்காகத்தை அடித்துக் கொண்றான்.

விலை: 100/-

அறிவு விடுமேல் செல்லும்

41, கண்ணி வீதி, கைதுடி யாழ்ப்பாணம்.
322, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11.

தொலைபேசி: 021-2231769, 011-2334004
E-mail : astraluxme@yahoo.com, Web : www.astraluxme.com